

Dit keer reageer ik nogmaals, maar nu na lezing van het volledige voorstel. U kunt mijn eerdere reactie wat betreft vraag 1 terzijde schuiven.

M.i. wordt er onterecht vanuit gegaan dat de samenwerkingsverbanden de gehele situatie van de leerlingen bij wie een vrijstellingsvraag speelt overzien. Dat hiervan uitgegaan wordt blijkt uit de volgende zinsnede in de tekst: "Samenwerkingsverbanden kunnen op basis van een algemeen beeld en de omschrijving van de onderwijs- en zorgbehoefte van het kind, aangeven welke onderwijs-mogelijkheden in de regio bestaan. "

Impliciet wordt hiermee voorbij gegaan aan de zorgbehoeftebepaling. Die is helemaal niet geborgd. Er is binnen samenwerkingsverbanden naar mijn ervaring (en ik ben zeker niet de enige) absoluut geen adequate kennis over de zorgbehoefte van leerlingen waar het jeugdhulp aangaat. Een van de overtuigende bewijzen hiervoor is m.i. juist de toename van het aantal vrijstellingen 5A. Deze ontstaan al te vaak uit, zoals het onderwijs het noemt: "handelingsverlegenheid binnen de eigen scholen van de samenwerkingsverbanden", waarbij alleen maar naar oplossingen vanuit de jeugdhulp gekeken wordt. Ik ken vele praktijkvoorbeelden waar het samenwerkingsverband wel degelijk betrokken geweest is en niet in het belang van het kind een 5A geadviseerd heeft aan so-scholen, die vervolgens de jeugdarts aan het werk zetten.

Om de zorgbehoefte te kunnen bepalen is een jeugdhulpdeskundige absoluut essentieel, denk aan een onafhankelijk Orthopedagoog Generalist/ GZ-psycholoog. Het samenwerkingsverband heeft geen jeugdhulpdeskundigheid in huis. Het is m.i. daarom inhoudelijk een totaal verkeerde keus om advisering van de arts over onderwijs- en zorgbehoefte alleen aan het samenwerkingsverband te willen laten.

Het tweede argument om deze advisering niet alleen bij het samenwerkingsverband te willen laten is dat het samenwerkingsverband hierin een dubbele pet zal hebben, aangezien het ook het passend onderwijsaanbod vormgeeft. Vrijstellingen en passend onderwijs plekken zijn en blijven in de praktijk communicerende vaten. Doordat er een escape blijft door samenwerkingsverbanden zo te positioneren zal dit in de praktijk remmend blijven werken op de ontwikkeling van hun passend onderwijsaanbod.

Derde argument tegen dergelijke advisering is dat het m.i. ongewenst is dat de gemeente in deze wetgeving als jeugdwetuitvoerder buiten spel gezet wordt wat betreft duiding van de zorgbehoefte, lees grotendeels jeugdhulpbehoefte. Zij zullen bij advisering door het samenwerkingsverband uit moeten gaan van een gemankeerd advies, maar wel de rekening moeten betalen wanneer de leerling vervolgens met een soort van grondslag in de jeugdhulp terecht komt.

Tenslotte doet het eenzijdig neerleggen van de adviestaak bij het samenwerkingsverband ook geen recht aan de benodigde nog volop in ontwikkeling zijnde verkenning van afbakeningen en samenwerking tussen onderwijs en jeugdhulp waarbij de gemeente de regie moet kunnen nemen.